

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:10	18:55	19:03	צאת השבת
20:11	20:08	20:10	רבינו תם
21:51	20:48	20:44	

ברכות שלם ציקנות

גיליון 21

פרשת עקב תש"פ | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

הוא לא עזר, אלא עשה הכל!

הנהגתו של הקב"ה עם בניו משולה לנשר המטפל בגוזליו, כשהוא מספק להם בעדינות ובחמלה את כל צרכיהם באופן הטוב ביותר, כמו שנאמר בפרשת האזינו: "פְּנֵשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ עַל גּוֹזְלָיו יִרְחֹף".

אחד הביטויים להנהגה הניסית של בורא עולם מתמקד ב"קן" שהוא דואג להמציא לכל אדם ואדם. מעולם לא שמענו על אברך שהתחתן וגר באוהל... ולא לשוא אמר האדמו"ר מסאטמאר, שאחד מן הניסים של הדור החדש, אשר קם לאחר השואה, הוא שכולם מוצאים דירה, מבלי שאף אחד יכול להסביר זאת.

אב לשבע בנות השיא את ביתו הצעירה, וביום השבע ברכות האחרון שלה ביקש לשאת דברים. הציבור כולו היטה את אוזנו. לא איש דברים היה אותו אב, ועד כה מעולם לא דיבר בכל השמחות שערך.

בשתיקה שהשתררה במקום נשמע היטב קולו הברור:

"מורי ורבותי, רוצה אני לומר לכם שחיתנתי שבע בנות – והקב"ה בכלל לא עזר לי....".

השתיקה העמיקה שבעתיים. הכל הביטו בחמלה ביהודי – נראה שנסתתרה עליו בינתו... לא פשוט לחתן שבע בנות... ככל הנראה העול הכבד שיבש את דעתו עד שהוא נזקק כעת לטיפול נפשי... המחותן נבהל, והחתן עצמו החוויר כסיד... מה זה היה לאביה של אשתו הצעירה?! ...!

או אז המשיך האב ואמר: "הקב"ה לא עזר לי, אלא הוא עשה את הכל – ואני לא נקפתי אצבע!... הוא הביא לי הביתה את השידוך, את השמחה, את הברכה, את הישועה, את ה-כ-ל... אני לא עשיתי מאומה...".

אם נשכיל לזכור את הדברים הללו בכל שלב בחיינו, ובפרט בשלב נשואי הילדים המדיר שינה מעיניהם של הורים רבים – נוכל להסיר את שק הדאגות הכבד מעל שכמנו – מה לנו לחשוש ולפחד, כאשר בורא העולם בכבודו ובעצמו מרחף כנשר מעל קן בתינו, ודואג עבורנו ועבור צאצאינו לטוב ביותר?! ...! (הנני בידך)

שבת שלום ומבורך!

פנינה לנשמה

מספר הרב יעקב ישראל לוגאסי סיפור שסיפר לו אברך תלמיד-חכם חשוב מיקירי וחשובי ירושלים, ומעשה שהיה עם אשתו כך היה.

אשת האברך הלכה לראיון-קבלה בסמינר מסוים שישנו שם גם מנהל וגם מנהלת, אשת האברך מתחילה התראינה אצל המנהלת, ואכן אותה מנהלת התרשמה לטובה מאד מאותה אשת אברך ודעתה היתה לקבלה למורה אצלה בסמינר, אלא שהיה נצרך שתתראיין אף אצל המנהל, לאחר ישיבת הראיון עם המנהל, תשובתו היתה שלילית, והסיבה, שיחתה עמו לא היתה בחיור... ויש לציין שקודם לכן אכן חששה אותה אשת אברך להנהגה חסרת צניעות אצל המנהל כחיוך ודבור סימפטי ואינטליגנטי, ושאלה את בעלה כיצד לנהג, ובעלה שהינו תלמיד-חכם וירא שמים אמר לה, פרנסה מאת ה', ואין לנו רשות להרס גדר צניעות בשביל פרנסה ואכן כך נהגה.

שומו שמים! מה רוצה מנהל זה שאשה כשרה יראת ה' תדבר עמו בחיור, זו הנהגת בת ישראל כשרה לחיך לגבר כשאין צורך בדבר, רק בשביל שתשיג את פרנסתה שהיא כבר נגזרה לה מאת ה'?! ...!

ומה היה סוף הספור?

לאותה אשת אברך, לאחר ימים מספר הוצעה לה עבודה במקום אחר, והתנאים היו כמעט חצי משעות העבודה (באופן כללי וממוצע) שהיתה אמורה לעבוד במקום הקודם, ומשכורת פי אחד וחצי... הנה היאך נתקיים בה "אין הקב"ה מקפח שכר שום בריה", וקבלה את שכרה על אתר על צניעותה, וזהו הפרות של עולם הזה מלבד הקרן השמור לה לעולם הבא. (מראות הצובאות)

פינת ההלכה

עובדים ועובדות לא ישוחחו יחד על נושאים שאינם נוגעים ישירות לתפקידם. הדבר אסור גם בשיחה שמשתתפים בה כמה עובדים, וקל וחומר בשיחה ביחידות בין עובד לעובדת.

יש להיזהר מלשוחח שיחות שאינם מענייני העבודה גם בפגישה אקראית ברחוב או בטלפון. ואפילו בעצות בדברים הנצרכים יש להימנע כל שאינם קשורים באופן ישיר לענייני העבודה.

כל דיבור הנצרך לעבודה, צריך להתבצע בצורה מאופקת, ללא כל סממן של קירוב הדעת ויחס אישי.

(מראות הצובאות)



סיפור לשבת

"היום שבו נאלצתי לברוח מהבית – התברר כיום שבו ניצלו חיי"

פעמים הרבה אנו שומעים איש יהודי המתאנח ומתלונן על יומו שעבר עליו: "איזה יום שחור" ... ישמע אותו יהודי למה שהיה אומר הרה"ג רבי בנימין זאב דויטש ז"ל (מנהל ישיבת פוניבז'): "לעולם אל תאמר: 'אוי, יום פלוני יום שחור היה לי', כי אינך יודע איזו טובה וברכה, ישועה ורחמים הקב"ה מכין לך בתוככי 'שחרות' זאת, ויתכן שברכות הימים יתגלה כי זה היום היה היום הלבן ביותר בחייך..."

וסיפר שבדידיה הווה עובדא: בימי בחרותו בעיירת מגוריו בהונגריה, ביום מן הימים קיבלו חמישים בחורים וצעירים מבני העיירה 'צו גיוס' לצבא הגויים, ותרב בבת יהודה תאניה ואניה. מיד טיכסו עצה לשלוח בקשה לרופא מפורסם פלוני שיכתוב על כל אחד מהבחורים איזה סיבה ותירוץ שבגיננו אין הבחור ראוי ומוכן להתגייס לצבא. אבל זאת לא יעלה על הדעת מבלי שליחת צרור הכסף לבית הרופא, על כן נתבקשו כל הורי הבחורים להכניס מעות לעסקן פלוני, שהוא ישלח את כל הסכום כאחד אל הרופא.

ואכן, כל אחד מהם הכניס מעות כפי יכולתו וכגודל השגותיו, הגדילו לעשות אביו של רבי בנימין זאב עם עוד אחד מבני העיירה, שעשירים גדולים היו, והכניסו הון עתק ל'קופה', וכך נשלחה הבקשה לאותו הרופא כש'מתן שכרו בצדו...'.

עבר יום ועוד יום ועדיין לא נתקבלו 'אישורי הרפואה'. היו הכל דרוכים ומתוחים לקראת הבאות, עד שבס"ד ביום האחרון 'ערב הגיוס' הגיעו לבית הדואר האישורים. אך משנפתחה החבילה נתגלה שהרופא מצא 'תירוצים' רק לארבעים ושמונה מהבחורים, ולאילו השניים – בני העשירים לא נתקבל כל אישור, ופירוש הדברים שעל השניים לקיים 'וישא יעקב רגליו' ולברוח מביתם כל עוד נשמתם באפם, ויפה שעה אחת קודם... מיד נטלו השניים את התפילין, מעט בגדים ומעות מועטות וברחו מהעיירה לעלות לארץ הקודש – מבלי להיפרד כראוי מבני משפחתם, ומבלי הכנות הנדרשות לנסיעה כה ארוכה לבחורים כה צעירים.

מכאן היה אומר תמיד רבי בנימין זאב, כי זה היום – יום הבריחה, היה נראה בעיני בשר כיום קשה ושחור, על שהוכרחו שני בחורים צעירים לעבור נסיון של 'לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ...' מבלי כל הכשר והכנה, ולמעשה – זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו', כי כמה שנים לאחר מכן פרצה המלחמה, ומכל חמישים הבחורים לא נותר שריד ופליט אלא שניים אלו הבורחים, שיום בריחתם היה יום הצלתם ממיתה ודאית. ולא עוד אלא שזכה רבי בנימין זאב להקים דור ישרים מבורך כשהרבה מצאצאיו משמשים כראשי ישיבות מפורסמים בארה"ק לשם ולתפארת. נמצא, אין לך יום אורה ושמחה כאותו היום. (הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, באר הפרשה)



נצור לשונך

דברי גנאי שלא גורמים נזק

המדבר בגנותו של הזולת, עובר על איסור לשון הרע, אפילו אם דבריו אינם גורמים נזק או רעה לאיש – כגון, שהשומע מסרב להאמין לו ולקבל דבריו.

יתירה מזאת, אפילו אם הוא משער לכתחילה שדבריו לא יגרמו נזק, גם אז אסור לו לומר אותם. התורה אוסרת לשון הרע בכל מקרה, בין אם הדברים גורמים רעה ובין אם לא.

אלה אינו יבום צבצוק צבאן הלאה לפוא מצבר דלון פירא, בטלצנה "פיות וצחק גר בניו יורק ואני מצבר אודותיו כאן בארץ דברי מנאסא דא יפאגו בו ופוא גר אף פלאם דא יצא צ"כ".

חנה דברה רעה צ"א מורתה, ופציקה צבאנה בטלצנה: "מארה דל"י חופה צבאנה דכ"א י"א ח"י"ה, כ"כ לבברי מנאסא דא יציקו דמלתה". טלצנה דל חנה אינה מוציקת.

שביבי אור

אפילו משיח אינו 'שווה' צער של יהודי!

שנים על גבי שנים ממתנינים יהודים בכיליון עיניים לביאת משיח צדקנו ולהתגלות שמו יתברך בעולם, ובכל זאת מקובלנו, שאם תהיה כרוכה בביאתו פגיעה ביהודי – לא תבוא הגאולה! הרב אלימלך בידרמן שליט"א סיפר בשם רבי ישראל מסלנט ז"ע, שפעם אחת זכה האר"י הקדוש ז"ע לראות את אליהו הנביא זכור לטוב ברחובה של צפת.

אמר לו אליהו: "בוא איתי, הגיע הזמן לבשר על הגאולה". אמר לו האר"י הקדוש: "המתן לי דקות ספורות, רק אודיע לאשתי על הליכתי עמך".

מיהר והלך לאשתו, אך כשחזר לא מצא את אליהו הנביא. הוחמזה השעה.

ומה חושבים אתם - סיים רבי ישראל מסלנט – וכי האר"י הקדוש הצטער על כך? חס ושלום! הוא אמר לתלמידיו: אסור לצער שום יהודי וכל שכן את האישה, אפילו לרגע אחד. גם במחיר של הפסד משיח אין לעשות זאת!

ואמנם, לעולם לא תמצא שליחות של גאולה שתצליח כשהיא טומנת בחובה פגיעה בזולת! (אדרבה)